

?Ens han crescut les ales

«Cap petit silenci pot aturar un crit eixordador: volem viure vides dignes i lliures»

Què fèieu, el dia 17 de maig de 2021? Jo miro l'agenda i veig que va ser un dia com un altre: al matí vaig anar al fisio i a la tarda a les mobilitzacions per salvar la plaça de la Noguera, de Vic.

Però el dia 17 de maig, a Sa Pobla, a les illes Balears, va ser trobada assassinada Wuarda Ouchene, de 28 anys, el seu fill de 7 i el bebè del qual estava embarassada. Denúncia anterior per violència de gènere. Hi havia una ordre de protecció que no va servir de res.

El mateix dia consta una dona assassinada a Creixell. No en sabem el nom, 52 anys. També es troba el cadàver de la seva parella, que es va suïcidar d'un tret. Cas sota secret de sumari.

El mateix dia 17 de maig, a Corbera de Llobregat, és assassinada al seu domicili una dona de 42 anys de la qual no sabem el nom. La parella se suïcida. El fill dels dos avisa dels fets.

Cinc dies abans, a Onda, al País Valencià, una dona de qui no sabem el nom de 77 anys és assassinada amb arma blanca pel seu fill, que després es suïcida. La dona patia Alzheimer.

Tres dies abans, a Sagunt, mor assassinada una dona sense nom de 60 anys. L'home tenia una ordre d'allunyament per violència masculista. Després es suïcida. Ho podia haver fet abans, trobo.

Estem parlant només de Països Catalans, estem parlant d'un mes. Les notícies dels fets són curtes, fugaces. Un partit de futbol mereix més titulars. I, per descomptat, el virus, les vacunes. O la investidura d'un president. O el temps que ha fet i el que farà.

S'han fet minuts de silenci. Però cap petit silenci pot aturar un crit eixordador: volem viure vides dignes i lliures. No em vull ni imaginar segons quines converses de bar, que encara voldran saber per què: si l'han morta, alguna cosa devia fer. O no fer.

Potser no va fer el sopar a l'hora, o el va deixar refredar. Potser no va planxar a temps una camisa, o no va cosir un botó. Potser no va pensar a comprar el pa. Potser va posar la rentadora a l'hora que no tocava.

Potser es va trobar perduda i confosa enmig d'uns tràmits judicials que eren un crit d'ajuda i que no es van voler entendre. Potser volia viure sense un maltractador al costat, simplement. Potser no es volia deixar pegar més. Potser no es volia deixar violar més. Potser no es volia deixar humiliar més.

Em ressonen dolorosament acudits masculistes d'aquells que es consideren inofensius, rialletes per sota el nas, complicitats i insults si goses aixecar la veu i ets, segons un imaginari masculí força arrelat, vella, lletja, grassa, mal daixonses i mal dallonses. I si llegeixes massa, que això també està molt mal vist.

Hi ha una cançó de Roba Estesa, un grup musical de vuit dones, que es diu *Les Criades* (<https://www.youtube.com/watch?v=2EoBdFXPi1k>) . Escolteu-la: ?No cosirem mai més els vostres botons, ni la vora de baix dels pantalons?. I més coses. I n'hi ha una altra que és un crit d'emergència, una crida a la resistència: *Canción sin miedo* (<https://www.youtube.com/watch?v=VLLyzqkH6cs>) , de Vivir Quintana, una noia de Mèxic. Una cançó que s'ha convertit en tot un himne arreu del món: perquè ens han sembrat la por, però ens han crescut les ales.

Aquest article també s'ha pogut escoltar al programa ?Junes som revolució
(<http://www.radioona.com/programes/junes-som-revolucio>) ? del dia 9 de juny de 2021